National Library
of Sweden

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

K.A
S.O.U.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1947:16
JUSTITIEDEPARTEMENTET

FÖRSLAG TILL

KONVENTION

MELLAN

SVERIGE, DANMARK OCH NORGE

OM

ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV DOMAR I BROTTMÅL M. M.

. . . . . .

. . . . . .

STOCKHOLM
1947

Statens offentliga utredningar 1947

Kronologisk förteckning

1. Kollektiv tvätt. Betänkande med förslag att underlätta hushållens tvättarbete. Hæggström. xv. 284 s. S.
2. Betänkande angående fiskerinäringens efterkrigsproblem samt den prisreglerande verksamheten på fiskets område. Antonsons, Göteborg. 325 s. Jo.
3. Elkraftutredningens redogörelse nr 1. Redogörelse för detaljdistributörerna samt deras råkraftkostnader och priser vid distribution av elektrisk kraft. Inledande översikt. Sv. Tryckeri AB. 84 s. K.
4. Betänkande med förslag till standardtariffer för detaljdistribution av elektrisk kraft. Hæggström. 126 s. K.
5. 1944 års militärsjukvårdskommittés betänkande. Del 2. Beckman. 170 s. Fö.
6. Betänkande med förslag till geofysiskt observatorium i Kiruna m. m. Idun. 64 s. K.
7. Betänkande med förslag angående lantmäteripersonalens organisation samt avlöningsförhållanden m. m. Marcus. 132 s. Jo.
8. Betänkande med förslag angående fiskets administration m. m. Kihlström. 155 s. Jo.
9. Betänkande om tandläkarutbildningens ordnande m. m. Del 3. Tandläkarinstitutens organisation m. m. Beckman. 166 s. E.
10. Betänkande med förslag rörande civilförsvarets organisation m. m. Beckman. 262 s. S.
11. 1940 års skolutrednings betänkanden och utredningar 8. Utredning och förslag rörande vissa socialpedagogiska anordningar inom skolväsendet. Idun. 148 s. E.
12. Ungdomens fritidsverksamhet. Ungdomsvårdskommitténs betänkande del 4. V. Petterson. 392 s. Ju.
13. Betänkande med utredning rörande riksräkenskapsverkets organisation. Marcus. 114 s. Fi.
14. Handeln med olja. Betänkande med förslag avgivet av oljeutredningen 1945. Hæggström. 343 s. 4 pl. Fo.
15. 1941 års lärarlönesakkunniga. Betänkande med förslag till lönereglering för övningslärare. Sv. tryckeri AB. 370 s. Fi.
16. Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål m. m. Norstedt. 24 s. Ju.

Anm. Om särskild tryckort ej angives, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsebokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. E. = ecklesiastikdepartementet, Jo. = jordbruksdepartementet.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1947: 16
JUSTITIEDEPARTEMENTET

FÖRSLAG TILL

KONVENTION

MELLAN

SVERIGE, DANMARK OCH NORGE

OM

ERKÄNNANDE OCH VERKSTÄLLIGHET AV DOMAR I BROTTMÅL M. M.

STOCKHOLM 1947
KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER
464204

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Till KONUNGEN

Eders Kungl. Maj:t har den 12 april 1946 förordnat undertecknade, f. d. justitierådet Rudolf Eklund och revisionssekreteraren Ivar Strahl, att deltaga i överläggningar med representanter för Danmark och Norge angående

lagstiftning om verkställighet av straffdomar och vad därmed äger samband.

På inbjudan av den norska regeringen hava förhandlingar i ämnet sedermera ägt rum i Høsbjør i Norge under tiden den 28—31 augusti 1946 mellan undertecknade samt delegerade från de två övriga länderna. De danska delegerade voro departementschef Eivind Larsen och statsadvokat Halfdan Olafsson med sekretær Mogens Grau såsom sekreterare. De norska delegerade voro høyesterettsdommerne Edvin Alten och Sverre Grette. Till grund för förhandlingarna lågo vissa av de norska delegerade upprättade utkast.

Såsom resultat av förhandlingarna föreligga av de delegerade upprättade förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål samt till överenskommelse mellan samma stater om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

Dessa förslag jämte av undertecknade utarbetade motiv avlämnas härmed till Eders Kungl. Maj:t. Tillika avlämnas förslag till lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

Underdånigst

RUDOLF EKLUND IVAR STRAHL

Stockholm den 31 december 1946.

Svensk text.

Förslag

till

Konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Artikel 1.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i någon av de fördragsslutande staterna, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl i de övriga staterna och på begäran verkställas i annan fördragsslutande stat.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad,

Dansk text.

Udkast

til

Konvention mellem Danmark, Norge og Sverige om Anerkendelse og Fuldbyrdelse af Domme i Straffesager.

Artikel 1.

Retskraftige Domme, som i Straffesager er afsagt i en af de kontraherende Stater, har, forsaavidt de idømmer Bøder, Konfiskation eller Sagsomkostninger, bindende Virkning og kan kræves fuldbyrdet i de andre Stater.

Lige med retskraftige Domme regnes Afgørelser og Vedtagelser, som efter vedkommende Stats Lov har samme Virkning som en retskraftig Dom, samt retskraftige Afgørelser om Beslaglæggelse af en sigtets Gods til Sikring af Bøder, Konfiskation, Erstatning eller Sagsomkostninger.

Norsk text.

Utkast

til

Konvensjon mellom Norge, Danmark og Sverige om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i straffesaker.

Artikkel 1.

Rettskraftige dommer som i straffesaker er avsagt i en av de kontraherende stater har, for så vidt de idømmer bøter, inndragning eller saksomkostninger, bindende virkning og kan kreves fullbyrdet i de andre stater.

Like med rettskraftige dommer regnes avgjørelser og vedtagelser som etter vedkommende stats lov har samme virkning som en rettskraftig dom, og rettskraftige avgjørelser om hefte eller beslag av den siktedes gods til sikring av bøter, inndragning, erstatning, oppreisning eller saksomkostninger.

Svensk text.

skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i konventionen den 16 mars 1932 om erkännande och verkställighet av domar.

Artikel 2.

Verkställighet må icke ske, om hinder däremot genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat där domen meddelats eller den där verkställigheten skulle äga rum.

Artikel 3.

Framställning om verkställighet göres i Danmark av justitsministeriet, i Norge av justisdepartementet och i Sverige av justitiekanslern till motsvarande myndighet i den andra staten.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt
2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs

Dansk text.

Om Afgørelser, som i Straffesager træffes om Erstatning, gælder Konventionen af 16. Marts 1932 om Anerkendelse og Fuldbyrdelse af Domme.

Artikel 2.

Fuldbyrdelse kan ikke finde Sted, dersom Adgangen til at fuldbyrde Afgørelsen er bortfaldet ved Forældelse eller af anden Grund efter Loven i den Stat, hvor Afgørelsen er truffet, eller Fuldbyrdelse skulde foretages.

Artikel 3.

Begæring om Fuldbyrdelse fremsættes i Danmark af Justitsministeriet, i Norge af Justisdepartementet, i Sverige af Justitiekanslern og rettes til den tilsvarende Myndighed i den anden Stat.

Begæringen skal være ledsaget af:

1. Afgørelsen i Original eller i en af vedkommende Myndighed bekræftet Udskrift.
2. Bekræftelse af den Myndighed, der fremsætter Begæringen, om, at Afgørelsen er af den i Artikel 1 nævnte Art, og at

Norsk text.

Om avgjørelser som i straffesaker treffes om erstatning eller oppreisning, gjelder konvensjonen av 16. mars 1932 om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer.

Artikkel 2.

Fullbyrdelse iverksettes ikke såfremt adgangen til å fullbyrde er falt bort ved foreldelse eller av annen grunn etter loven i den stat hvor avgjørelsen er truffet eller hvor fullbyrdelsen skulle foretas.

Artikkel 3.

Begjæringen om fullbyrdelse fremsettes i Danmark av Justitsministeriet, i Norge av Justisdepartementet, i Sverige av Justitiekanslern, og rettes til den tilsvarende myndighet i den annen stat.

Begjæringen skal være ledsaget av:

1. avgjørelsen i original eller i utskrift bekreftet av vedkommende myndighet,
2. bevitnelse fra den myndighet som fremsetter begjæringen, om at avgjørelsen er av den art som er nevnt i artikkel 1,

Svensk text.

i artikel 1 samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

Artikel 4.

Framställning om verkställighet må avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller över huvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Framställning må jämväl avslås, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

Artikel 5.

Verkställighet sker i envar stat enligt där gällande lag, dock att böter ej må förvandlas.

Artikel 6.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å den stat, hos vilken framställning om verkställighet gjorts.

Artikel 7.

Vad i artikel 4 första stycket sägs om verkställighet av dom som avser politisk förbrytelse eller straffbelagd handling med politiskt syfte, äger

Dansk text.

den er retskraftig og kan fuldbyrdes i den Stat, hvor den er truffet.

Artikel 4.

Begæringen kan afslaas, naar den Myndighed, som den er rettet til, finder, at Sagen drejer sig om en politisk Forbrydelse eller en strafbar Handling, som er begaaet for at fremme et politisk Formaal.

Begæringen kan ogsaa afslaas, naar Hensynet til en tredie Stat tilsiger det.

Artikel 5.

Fuldbyrdelsen iværksættes i hver Stat efter den der gældende Lov, dog saaledes at Frihedsstraf, der træder i Stedet for Bøder, ikke fuldbyrdes.

Artikel 6.

Omkostninger, som ikke bliver dækket ved Fuldbyrdelsen, afholdes af den Stat, hvor den foretages.

Artikel 7.

Bestemmelsen i Artikel 4, Stk. 1, om Sager, der drejer sig om politiske Forbrydelser eller andre strafbare Handlinger med politisk Formaal, finder

Norsk text.

og at den er rettskraftig og kan fullbyrdes i den stat hvor den er truffet.

Artikkel 4.

Begjæringen kan avslåes når den myndighet som den er rettet til, finner at saken gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling som er forøvet i den hensikt å fremme et politisk formål.

Begjæringen kan også avslåes når hensyn til en tredje stat tilsier det.

Artikkel 5.

Fullbyrdelsen iverksettes i hver stat etter der gjeldende lov, dog således at frihetsstraff som skal tre i stedet for bøter, ikke fullbyrdes.

Artikkel 6.

Omkostninger som ikke blir dekket ved fullbyrdelsen, bæres av den stat hvor den foretas.

Artikkel 7.

Bestemmelsen i artikkel 4 første ledd om saker som gjelder en politisk forbrytelse eller en straffbar handling med politisk formål, får ikke anvendel-

Svensk text.

ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

Artikel 8.

Konventionen skall äga tillämpning jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Artikel 9.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv.

Konventionen träder i kraft mellan ratificerande stater, så snart dessa vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning.

Envar av staterna äger i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande efter en frist av sex månader.

Dansk text.

ikke Anvendelse, hvis Sagen falder ind under den Retsforfølgning, som i Anledning af Krigen 1939—1945 finder Sted i Danmark og Norge mod den, som har gjort sig skyldig i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed.

Artikel 8.

Denne Konvention kommer ogsaa til Anvendelse paa Afgørelser fra Tiden før dens Ikrafttræden.

Artikel 9.

Konventionen skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv.

Konventionen træder i Kraft mellem ratificerende Stater, saasnart de har truffet de Foranstaltninger, som er paakrævet til gensidig Gennemførelse.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsige Konventionen med en Frist af seks Maaneder.

Norsk text.

se dersom saken faller inn under den rettsforfølgning som i anledning av krigen 1939—1945 pågår i Danmark og Norge mot dem som har gjort seg skyldig i landssvik og annen landsskadelig virksomhet.

Artikkel 8.

Denne konvensjon kommer også til anvendelse på avgjørelser fra tiden før dens ikrafttreden.

Artikkel 9.

Konvensjonen skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske utenriksministeriums arkiv.

Konvensjonen trer i kraft mellom de ratifiserende stater etter hvert som de har truffet de forføyninger som trenges til gjensidig gjennomføring.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si opp konvensjonen med en frist av seks måneder.

Svensk text.

Förslag

till

Överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

Artikel 1.

De fördragsslutande staterna förbinda sig med avseende å förbrytelser, som omfattas av den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet, att lämna sådan handräckning varom stadgas i de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare, dock att denna överenskommelse ej medför förpliktelse att utlämna förbrytare i vidare mån än som framgår av nämnda konventioner.

Dansk text.

Udkast

til

Overenskomst mellem Danmark, Norge og Sverige om midlertidige Ændringer i de gældende Konventioner om gensidig Udlevering af Forbrydere.

Artikel 1.

De kontraherende Stater forpligter sig til, naar der er Tale om Forbrydelser, som falder ind under den Retsforfølgning, som i Anledning af Krigen 1939—1945 finder Sted i Danmark og Norge mod den, som har gjort sig skyldig i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed, at yde saadan Retshjælp, som er omhandlet i de gældende Konventioner om Udlevering af Forbrydere, dog at denne Overenskomst ikke medfører Forpligtelse til at udlevere Forbrydere i videre Udstrækning end fastsat i Konventionerne.

Norsk text.

Utkast

til

Overenskomst mellom Norge, Danmark og Sverige om midlertidige endringer i de gjeldende konvensjoner om utlevering av forbrytere.

Artikkel 1.

De kontraherende stater forplikter seg til, når det gjelder forbrytelser som faller inn under den rettsforfølgning som i anledning av krigen 1939—1945 pågår i Danmark og Norge mot dem som har gjort seg skyldig i landssvik og annen landsskadelig virksomhet, å yte sådan rettshjelp som er omhandlet i de gjeldende konvensjoner om utlevering av forbrytere, dog således at denne overenskomst ikke medfører forpliktelse til å utlevere forbrytere i videre utstrekning enn i konvensjonene bestemt.

Svensk text.

Artikel 2.

Denna konvention skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv.

Konventionen träder i kraft mellan ratificerande stater, så snart dessa vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning.

Envar av staterna äger i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande efter en frist av sex månader.

Dansk text.

Artikel 2.

Denne Overenskomst skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i det danske Udenrigsministeriums Arkiv.

Overenskomsten træder i Kraft mellem ratificerende Stater, saasnart de har truffet de Foranstaltninger, som er paakrævet til gensidig Gennemførelse.

Enhver af Staterne kan i Forhold til hver af de andre opsige Konventionen med en Frist af seks Maaneder.

Norsk text.

Artikkel 2.

Denne overenskomst skal ratifiseres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske utenriksministeriums arkiv.

Overenskomsten trer i kraft mellom de ratifiserende stater etter hvert som de har truffet de forføyninger som trenges til gjensidig gjennomføring.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si opp konvensjonen med en frist av seks måneder.

Förslag

till

Lag om erkännande och verkställighet i vissa fall av dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge.

1 §.

Lagakraftvunnen dom, som i brottmål meddelats i Danmark eller Norge, skall, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader, vara gällande jämväl här i riket och på begäran verkställas här.

Lika med lagakraftvunnen dom anses beslut eller föreläggande, som efter lagstiftningen i den stat där det meddelats äger samma verkan som sådan dom, samt lagakraftvunnet beslut, som till tryggande av anspråk på böter, förverkande, skadestånd eller ersättning för rättegångskostnader meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt.

Beträffande avgöranden om skadestånd i brottmål är stadgat i lagen den 2 december 1932 om erkännande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge.

2 §.

Verkställighet enligt denna lag må icke ske, om hinder däremot genom preskription eller annorledes uppstått enligt lagstiftningen i den stat, där domen meddelats, eller enligt svensk lag.

3 §.

Framställning om verkställighet göres hos justitiekanslern. Framställningen göres, om domen meddelats i Danmark, av danska justitsministeriet och, om domen meddelats i Norge, av norska justisdepartementet.

Vid framställningen skall fogas:

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift, samt

2. bevis av den myndighet som gör framställningen, att domen äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i 1 § samt att verkställighet kan ske i den stat där domen gavs.

4 §.

Framställning om verkställighet må av justitiekanslern avslås, om denna finnes gälla en politisk förbrytelse eller överhuvud en straffbelagd handling som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

Justitiekanslern må jämväl avslå framställning, om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat.

5 §.

Verkställighet sker enligt svensk lag, dock att böter ej må förvandlas.

6 §.

Kostnader, som icke bliva täckta genom företagen verkställighetsåtgärd, stanna å statsverket.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer och äger tillämplighet jämväl å dom som meddelats före dess ikraftträdande.

Vad i 4 § första stycket sägs äger ej tillämpning, om domen meddelats i samband med den i anledning av kriget åren 1939—1945 i Danmark och Norge anställda räfsten mot dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet.

MOTIV.

Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Gällande rätt.

Enligt härskande uppfattning i Sverige äga utländska domar och beslut i allmänhet icke giltighet här i landet och kunna i regel icke här verkställas. Från denna ståndpunkt göras emellertid vissa undantag, till en del föranledda av uttryckliga bestämmelser.

Efter konvention med Danmark, Finland, Island och Norge den 10 februari 1931 har sålunda genom lag den 29 maj 1931 öppnats möjlighet att här i riket verkställa vissa i dessa länder meddelade domar och beslut rörande familjerättsliga underhållsbidrag. Efter konvention den 16 mars 1932 med samma stater har genom lag den 2 december 1932 givits bestämmelser av mera allmän räckvidd. Enligt lagen skall med vissa undantag lagakraftägande dom, som i nämnda länder givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd, vara gällande här i riket och på begäran verkställas här. Lika med lagakraftägande dom anses i lagen vissa andra beslut samt förlikning som ingåtts inför förlikningskommission eller domstol. Konventionerna ha föranlett motsvarande bestämmelser i de övriga fördragsslutande staterna.

Även andra undantag finnas från regeln att utländska domar och beslut icke äga giltighet här i landet och icke här må verkställas. Härom hänvisas till lagberedningens förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om erkännande och verkställighet av domar m. m. (SOU 1931: 9), betänkande rörande erkännande och verkställighet av utländsk civildom av E. Marks von Würtemberg (SOU 1932: 2) och förslag till konvention mellan Sverige och Schweiz om erkännande och verkställighet av domar och skiljedomar m. m. (SOU 1936: 2).

De undantag, som sålunda finnas från den inledningsvis nämnda grundsatsen, beröra endast i mindre mån brottmål. Straff som ådömts i utlandet kan icke verkställas här i riket.[1] Icke heller erkännes utländsk straffdom som giltig i den meningen att den skulle innebära hinder mot att, under de förutsättningar som framgå av 1 kap. strafflagen, här i riket anställa åtal för brottet och ånyo döma till straff för detta. I 1 kap. 3 § straffla-

[1] Jämför emellertid lagen den 20 juni 1919 innefattande bestämmelser i anledning av konventionen den 5 februari 1919 mellan Sverige och Norge angående flyttlapparnas rätt till renbetning.

gen finnes emellertid ett stadgande av innehåll, att ingen skall för brott utom riket straffas här i landet om han förut å annan ort undergått straff för brottet. I sitt förslag till lagstiftning om brott mot staten och allmänheten (SOU 1944: 69) har straffrättskommittén föreslagit viss jämkning i detta stadgande. Enligt det till lagrådet remitterade förslag, som på grundval av straffrättskommitténs betänkande upprättats inom justitiedepartementet, skall lagrummet innehålla, att ingen må utan Konungens förordnande åtalas för brott, för vilket han utom riket undergått straff eller skyddsåtgärd, och att, om åtal kommer till stånd och frihetsstraff på viss tid eller böter ådömas, domstolen skall äga efter skälighetsprövning förordna om avräkning för straff eller skyddsåtgärd som han undergått.

Icke heller utländsk dom, som innebär att egendom skall vara förverkad, kan verkställas i Sverige.

Vad angår skadestånd som utdömts i brottmål förekommer däremot, att utländsk dom tillerkännes giltighet och exigibilitet, om sådan verkan tillagts civildom som meddelats i det ifrågavarande landet. Enligt lagen den 2 december 1932 skall sålunda, såsom redan nämnts, lagakraftägande dom, som i Danmark, Finland, Island eller Norge meddelats angående skadestånd i brottmål, vara gällande här i riket och på begäran här verkställas.

Vad beträffar straffprocessuella tvångsmedel ersättas de, när det gäller utrikes anhängiggjort brottmål mot någon som vistas här i riket, i viss mån av utlämning enligt bestämmelserna därom. I samband med utlämning kunna i vissa fall föremål tagas i beslag och överlämnas till myndigheterna i den stat till vilken utlämning sker. Utländskt beslut om kvarstad, skingringsförbud eller beslag verkställes emellertid icke här i riket.

Allmän motivering.

Den nära gemenskap, som råder mellan de nordiska staterna på kulturlivets och därmed även på rättslivets område, har, såsom framgår av den lämnade redogörelsen, föranlett dessa stater att i viss utsträckning tillerkänna dom, som meddelats i något av grannländerna, giltighet och exigibilitet såsom inhemsk dom.

Fråga har väckts, huruvida icke den grundsats, som sålunda för vissa fall vunnit erkännande, borde erhålla utsträckt tillämpning i förhållandet mellan vårt land, Danmark och Norge. Vid överläggningar angående denna fråga, som förts mellan delegerade från nämnda länder, framstod det såsom ett önskemål, att straffdom som meddelats i ett av de tre länderna skall erkännas och kunna verkställas i vilket som helst av de övriga. Man enade sig emellertid om att tiden icke är mogen för en sådan reform. Även om de svårigheter, som olikheterna i de skilda ländernas straffsystem erbjuda, icke skulle utgöra ett oöverstigligt hinder mot att frihetsstraff eller skyddsåtgärd, som ådömts i ett av länderna, skulle verkställas i ett annat av dem, synes det pågående arbetet på reformering av det svenska straffsystemet göra tidpunkten mindre

lämplig för utarbetande av bestämmelser om sådan verkställighet. Att åter tillerkänna straffdom i något av länderna giltighet utan exigibilitet i de övriga länderna — till förhindrande av att straff ådömes för ett brott, vilket redan i ett annat av länderna blivit föremål för rannsakning och dom — möter hinder så länge staterna icke vilja uppgiva den nu gällande regeln att egna medborgare aldrig utlämnas. Medborgare i ett land, vilken i ett annat av länderna dömts till straff men genom flykt till hemlandet lyckats undandraga sig verkställighet i domslandet, skulle nämligen icke kunna för brottet fällas till ansvar i hemlandet och såsom medborgare i detta land icke heller kunna utlämnas. Något mera framträdande behov att tillerkänna dom å frihetsstraff i utlandet giltighet i ifrågavarande avseende torde för övrigt icke föreligga. De praktiska olägenheterna av att domen icke har giltighet undanröjas i huvudsak genom det förut återgivna stadgandet i 1 kap. 3 § strafflagen, vilket äger motsvarigheter i Danmark och Norge. I betraktande av det anförda ha de delegerade ansett sig böra allenast i begränsad omfattning föreslå ömsesidigt erkännande och verkställighet av straffdomar.

De delegerade ha sålunda funnit sig böra föreslå bestämmelser för att möjliggöra verkställighet i ett av de ifrågavarande länderna av dom i brottmål vilken meddelats i något av de övriga, såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader. I den mån dom, såsom i angivna fall är händelsen, innebär förpliktelse att utgiva ett penningbelopp eller ett föremål, synes nämligen hinder ej möta mot ömsesidigt erkännande och verkställighet. Fördelarna av en sådan anordning äro å andra sidan påtagliga. I motsats till vad i allmänhet gäller beträffande brott, för vilka ådömts frihetsstraff, äger utlämning icke rum för brott för vilka ådömts böter. En bilist, som under resa i ett grannland gör sig skyldig till en bötesförseelse, kan därför helt undandraga sig ansvaret för denna genom att återvända till sitt hemland. Och i fråga om bötesförseelser, som gränsbefolkningen begår på andra sidan gränsen, kommer domen, om den lyder på böter, ofta att stanna på papperet. Att icke heller förverkandepåföljd kan verkställas utanför det land där påföljden ådömts utgör ett hinder mot effektivt beivrande av spritsmuggling och liknande brott. Behovet att kunna uttaga utdömd ersättning för rättegångskostnader i brottmål är väl mindre framträdande, men det har synts föreligga tillräckliga skäl att i ifrågavarande hänseende jämställa sådan ersättning med andra ekonomiska påföljder som kunna ådömas i ett brottmål.

Eftersom skadestånd, som utdömes i brottmål, omfattas av konventionen den 16 mars 1932 och de med anledning av denna givna bestämmelserna, i Sverige lagen den 2 december 1932, föreligger icke något behov att meddela föreskrifter därom i detta sammanhang.

I fråga om straffprocessuella tvångsmedel ha de delegerade funnit önskvärt, att viss ömsesidighet mellan Sverige, Danmark och Norge kommer till stånd. Det har synts motiverat, att i samma mån som ekonomiska påföljder, vilka ådömas i brottmål i någon av de fördragsslutande staterna, skola kunna verkställas i de övriga, även beslut om kvarstad, skingringsförbud och be-

slag till tryggande av rätten till det utdömda skola kunna verkställas där. Det föreslås därför, att i envar av staterna medgives verkställighet av beslut som, till tryggande av anspråk på böter, förverkande eller ersättning för rättegångskostnader, i annan stat meddelats angående kvarstad, skingringsförbud eller beslag å egendom tillhörande för brott misstänkt. Motsvarande bestämmelse föreslås angående sådant beslut till tryggande av rätt till skadestånd på grund av brott; skadestånd motsvaras i Norge av erstatning och oppreisning. Att i övrigt verkställighet av skadestånd regleras enligt konventionen den 16 mars 1932 synes icke utgöra hinder mot att i detta sammanhang de ifrågavarande tvångsmedlen ställas till förfogande för tryggande av rätt till skadestånd.

Speciell motivering.

Artikel 1.

Innehållet i denna artikel har berörts i den allmänna motiveringen. Utöver det där sagda må ytterligare anföras följande.

Artikeln har endast avseende å brottmål och förberedelse till sådana mål. Med brottmål förstås enligt gällande svensk rätt som bekant såväl mål, i vilket föres talan om ansvar, som ock mål vari föres talan om privaträttsligt anspråk grundat på brottslig gärning. Enligt nya rättegångsbalken kommer emellertid att med brottmål avses allenast mål av det förra slaget. Artikelns räckvidd kommer därför att minskas vid nya rättegångsbalkens ikraftträdande, i det att artikeln därefter icke längre kommer att avse ersättning för rättegångskostnader som utdömts i mål vari ej föres talan om ansvar. Ersättning för rättegångskostnader i sådant mål kommer emellertid då att omfattas av lagen den 2 december 1932.

I första stycket stadgas, att lagakraftvunnen dom skall vara gällande och på begäran verkställas i de fördragsslutande staterna såvitt därigenom dömts till böter eller förverkande eller utdömts ersättning för rättegångskostnader. Skälen varför verkställighet bör kunna ske ha berörts i den allmänna motiveringen. Att domen i angivna delar därjämte skall vara gällande betyder därutöver allenast, att den utgör hinder mot att i annan fördragsslutande stat ånyo för samma brott döma till böter respektive förverkande, om sådan påföljd ådömts, eller ånyo upptaga fråga om ersättning för rättegångskostnader i målet, om sådan ersättning utdömts. Behovet av en bestämmelse om giltighet av sådan begränsad räckvidd synes ringa, men från norsk sida har bestämmelsen ansetts vara av värde på grund av innehållet i norska lagen den 13 augusti 1915 om tvangsfuldbyrdelse § 3 punkt 10. Enligt detta lagrum kunna avgöranden av utländska domstolar eller andra myndigheter läggas till grund för verkställighet i Norge, om de efter överenskommelse med vederbörande främmande stat äro bindande och kunna verkställas i Norge. Lagrummet anses bliva tillämpligt på de beslut konventionsförslaget avser, om i konventionen stadgas ej blott att besluten kunna verkställas i Norge utan även att de skola vara bindande där.

Lika med lagakraftvunnen dom anses enligt andra stycket beslut eller föreläggande, som enligt lagstiftningen i den stat där det meddelas äger samma verkan som sådan dom. Genom denna bestämmelse kommer konventionen att utom lagakraftvunnen dom i brottmål även omfatta strafföreläggande enligt 48 kap. nya rättegångsbalken sedan det fastställts av rätten eller, när rättens fastställelse ej erfordras, godkänts av den misstänkte.

Strafföreläggande förekomma jämväl enligt norsk rätt. Enligt straffprocessloven den 1 juli 1887 § 287 äger sålunda åtalsmyndigheten, innan åtal beslutas, meddela sådant föreläggande bl. a. om den finner att straffet bör stanna vid böter eller att allenast bör dömas till böter och förverkande eller endast till förverkande. Föreläggandet kan omfatta även skadestånd och ersättning för rättegångskostnader. För att bliva gällande måste det godkännas av den till vilket det är riktat. Liknande, ehuru mera vidsträckt, möjlighet för åtalsmyndigheten att meddela strafföreläggande finnes enligt provisorisk anordning den 16 februari 1945 om rettergang i landssvikssaker. Att märka är vidare, att administrativ myndighet, i vissa fall tolldepartementet i andra underordnad myndighet, enligt lov om tollvæsenet den 22 juni 1928 äger meddela beslut, varigenom ålägges böter eller förverkande med samma verkan som genom domstols dom. Om den dömde inom viss frist vägrar att godkänna beslutet, förfaller det emellertid och åtalsmyndigheten har då att draga saken inför domstol.

Enligt dansk rätt, Retsplejeloven § 931, förekommer, att åtalsmyndighet i stället för att väcka åtal förelägger böter eller förverkande. Föreläggandet blir gällande, om det godkännes av den till vilken det är riktat. Dessutom äger åtalsmyndighet enligt samma lag § 723 vid eftergift av åtal göra eftergiften beroende av att den misstänkte förbinder sig att erlägga av domstol godkända böter eller utgiva egendom. Har åtal väckts, äger rätten enligt Retsplejeloven § 936, om den finner otvivelaktigt att den tilltalade är skyldig, lämna denne tillfälle att få saken avgjord genom att han förbinder sig att erlägga av rätten fastställda böter eller underkasta sig förverkande av egendom. Böter och förverkande kunna även i vissa fall ådömas av administrativ myndighet. Sådana beslut kunna meddelas enligt Toldforordningen den 1 februari 1797 och ett stort antal andra författningar angående offentliga avgifter, såsom lagen den 18 februari 1922 om tobaksavgifter, lagen den 1 april 1922 om spritavgift och lagen den 1 maj 1923 om omsättningsavgift på choklad och sockervaror. Enligt lagen den 12 juli 1946 äger vidare finansministeriet ådöma böter för oriktig deklaration av inkomst eller förmögenhet. I samtliga fall har den som påstås ha begått förseelsen, även efter det att den administrativa myndighetens beslut meddelats, möjlighet att påkalla domstols prövning av saken; det är, utom när det gäller förseelse mot Toldforordningen, för detta ändamål tillräckligt att han begär att vederbörande myndighet väcker talan.

De straffprocessuella tvångsmedel, som omfattas av konventionsförslaget, äro för svensk rätts del kvarstad, skingringsförbud och beslag. Om de två sistnämnda finnas bestämmelser i lagen den 12 maj 1933 om vissa tvångs-

medel i brottmål. Det är emellertid avsett, att denna lag skall upphävas i samband med att nya rättegångsbalken träder i kraft. I 26 och 27 kap. nya rättegångsbalken äro bestämmelser upptagna om kvarstad, skingringsförbud och beslag. Bestämmelser om kvarstad och skingringsförbud finnas även i 8 kap. utsökningslagen. Alla de nämnda tvångsmedlen motsvaras i Danmark av »Beslaglæggelse af en sigtets Gods» och i Norge av »hefte eller beslag av den siktedes gods».

Såsom ett sista stycke i artikeln har upptagits en hänvisning till vad konventionen den 16 mars 1932 innehåller angående skadestånd.

Om vissa undantag från regeln enligt artikeln finnas bestämmelser i artiklarna 2 och 4.

Artikel 2.

Det ligger i sakens natur, att verkställighet ej bör ske av dom, beslut eller föreläggande som enligt lagstiftningen i domslandet icke längre kan verkställas på grund av preskription, den dömdes död eller annan orsak. Skäl ha även synts tala för att verkställighet icke heller må ske, om sådant hinder mot verkställighet föreligger enligt lagstiftningen i verkställighetslandet. Bestämmelser i båda dessa hänseenden ha upptagits i förevarande artikel.

Artikel 3.

Enligt konventionen den 16 mars 1932 äger den som önskar verkställighet av där avsedd dom vända sig direkt till de exekutiva myndigheterna i grannlandet; den myndighet, till vilken framställningen skall riktas, är i Sverige överexekutor.

Framställning om verkställighet enligt förevarande konventionsförslag synes däremot, då det i regel är fråga om ett offentligrättsligt anspråk, lämpligen böra göras av central myndighet i domslandet och riktas till central myndighet i verkställighetslandet. Ärenden av denna art kunna nämligen kräva en prövning, som icke lämpligen kan anförtros åt underordnade myndigheter. Behörighet att göra och mottaga framställning om verkställighet, som här avses, har enligt förslaget tillagts i Danmark och Norge vederbörande justitiedepartement och i Sverige justitiekanslern.

Beträffande de handlingar, som böra fogas vid gjord framställning, innehåller förslaget bestämmelser, vilka nära ansluta sig till bestämmelserna i konventionen den 16 mars 1932.

Artikel 4.

I lagen den 4 juni 1913 angående utlämning av förbrytare ävensom i de konventioner med Danmark och Norge, som närmare utföra utlämningslagens bestämmelser i vissa hänseenden, hava, med skiftande avfattning, brott av politisk natur undantagits från utlämningsbestämmelserna. Ett dylikt undantag synes vara på sin plats även när det gäller verkställighet i annat land av beslut som avses i konventionsförslaget. I första stycket av före-

varande artikel har därför upptagits en bestämmelse, att framställning om verkställighet må avslås om verkställigheten finnes gälla en politisk förbrytelse. Vad därmed skall förstås är emellertid, såsom framgått vid tillämpningen av utlämningslagen, icke entydigt. Försiktigheten har därför ansetts bjuda att, i viss anslutning till artikel 3 i konventionen den 21 februari 1907 med Norge om ömsesidigt utlämnande av förbrytare, med politisk förbrytelse i ifrågavarande hänseende jämställes straffbelagd handling över huvud, som är förövad för att främja ett politiskt ändamål.

I andra stycket har vidare av försiktighetsskäl upptagits ett stadgande, att framställning om verkställighet jämväl må avslås om detta finnes påkallat av hänsyn till en tredje stat, något som kan tänkas bliva händelsen exempelvis i det fall att beslutet rör medborgare i denna stat.

Avgörandet huruvida verkställighet må ske tillkommer den stat hos vilken framställningen göres. I Sverige ankommer det på justitiekanslern att verkställa prövning av sådan framställning.

Ett undantag från bestämmelserna i första stycket göres i artikel 7.

Artikel 5.

Det torde icke kunna ifrågasättas, att någon av de fördragsslutande staterna skulle beträffande sättet för verkställigheten tillämpa annan lagstiftning än det egna landets. Någon mera avsevärd svårighet att tillämpa denna på de utländska beslut det här gäller torde icke förefinnas utom för så vitt angår reglerna om förvandling av böter vid utebliven betalning. De skiljaktigheter, som i detta hänseende bestå mellan de fördragsslutande staternas rättsordningar, ha synts böra föranleda, att böter som ådömts i grannland icke vid utebliven betalning skola förvandlas. Detta gäller även om, såsom sker i Danmark och Norge, i själva domen utsatts ett förvandlingsstraff som skall gå i verkställighet om böterna icke betalas.

Artikel 6.

Ersättning för verkställighetskostnader bör i enlighet med lagstiftningen i verkställighetslandet i första hand, om det låter sig göra, uttagas i samband med verkställigheten. De kostnader, som ej täckas på detta sätt, torde böra stanna å den stat, hos vilken framställning om verkställighet gjorts.

Artikel 7.

Från danskt och norskt håll ha framställts önskemål om att verkställighet i Sverige måtte kunna ske av domar, beslut och förelägganden i samband med den straffrättsliga räfst, som i Danmark och Norge i anledning av kriget åren 1939—1945 anställts med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet. De gärningar, om vilka därvid är fråga, synas ock vara sådana, att man på svenskt håll saknar anledning att undandraga sig att inom ramen för den ifrågasatta konventionen medverka till att brottslingarna befordras till laga näpst. Att tillåta verkställighet i dessa

fall synes stå i överensstämmelse med de principer, som hävdats av de svenska statsmakterna i fråga om utlämning, nämligen att asylrätt icke skall i Sverige åtnjutas av dem som i sin gärning utmanat den civiliserade världens samvete eller uppträtt som förrädare mot eget land (se justitieministerns uttalande i kungl. prop. nr 270 till 1946 års riksdag s. 23). I förevarande artikel stadgas därför, att bestämmelserna i artikel 4 första stycket om att framställning om verkställighet må avslås, när verkställigheten gäller politisk förbrytelse eller därmed jämställd handling, icke må åberopas när fråga är om dom, beslut eller föreläggande i samband med räfsten.

De författningar, som i Danmark reglera den där pågående räfsten, äro lagen den 1 juni 1945 om »Tillæg til Borgerlig Straffelov angaaende Forræderi og anden landsskadelig Virksomhed» och lagen den 29 juni 1946 om »Ændringer i og Tilføjelser til» nämnda lag, båda sammanfattade i en Bekendtgørelse av Justitsministeriet den 6 juli 1946, ävensom lagen den 28 augusti 1945 om tillägg till lagen den 1 juni 1945 samt lagen den 12 juli 1946 om straff för krigsförbrytelser.

De norska motsvarande bestämmelserna återfinnas i 8 och 9 kap. strafflagen samt landssvikanordningen den 15 december 1944.

Artikel 8.

Något avgörande hinder mot att låta konventionen bliva tillämplig även å beslut, som meddelats före dess ikraftträdande, torde icke finnas. Konventionen avser nämligen endast att lokalt utsträcka giltigheten och exigibiliteten av beslut som, i det land där de meddelats, redan äro giltiga och exigibla. I konventionen den 10 februari 1931 med Danmark, Finland, Island och Norge angående indrivning av underhållsbidrag gjordes intet undantag för beslut, som meddelats före konventionens ikraftträdande. Så skedde däremot i konventionen den 16 mars 1932 med samma länder om erkännande och verkställighet av domar. Detta hade, enligt vad som upplyses i lagberedningens motiv till konventionen (SOU 1931: 9 s. 37), sin huvudsakliga grund däri, att en parts sätt att förhålla sig i en vid främmande domstol mot honom anhängiggjord rättegång kan hava berott av ett antagande att domen skulle komma att sakna verkan i hans hemland. Detta skäl synes, såvitt angår nu förevarande konvention, icke böra tillmätas sådan vikt, att konventionen på grund av detsamma frånkännes giltighet beträffande beslut som meddelats före dess ikraftträdande. Med anledning av önskemål som framställts från danskt och norskt håll föreslås därför, att i förevarande artikel uttryckligen stadgas att konventionen är tillämplig även på äldre beslut.

Artikel 9.

Ratifikationshandlingarna till konventionen den 16 mars 1932 ha deponerats i danska utrikesministeriets arkiv. Det synes lämpligt, att på enahanda sätt förfares med förevarande konventions ratifikationshandlingar.

För att undvika dröjsmål med konventionens ikraftträdande föreslås, att den skall träda i kraft mellan två av staterna så snart dessa ratificerat densamma och vidtagit de åtgärder som erfordras för dess ömsesidiga tillämpning. När den tredje staten ratificerat konventionen och vidtagit motsvarande anordningar, skall konventionen träda i kraft jämväl mellan denna stat och de två förstnämnda.

Såsom uppsägningsfrist föreslås en tid av sex månader.

Konventionen torde böra införlivas med den inre svenska rätten genom en av Konung och riksdag gemensamt stiftad lag. I överensstämmelse med vad i vårt land i allmänhet tillämpats ha i det lagförslag, som i sådant syfte utarbetats, konventionsbestämmelserna upptagits allenast till den del de äro av betydelse för rättstillämpningen i Sverige.

Förslag till överenskommelse mellan Sverige, Danmark och Norge om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

Genom konventioner den 21 februari 1907 med Norge och den 17 juni 1913 med Danmark om ömsesidigt utlämnande av förbrytare har Sverige förbundit sig, förutom att under däri angivna förutsättningar utlämna förbrytare, att i vissa andra avseenden tillhandagå med handräckningsåtgärder. Motsvarande överenskommelse är träffad mellan Danmark och Norge.

Genom nämnda konventioner har Sverige åtagit sig förpliktelser, som i flera avseenden gå längre än bestämmelserna i lagen den 4 juni 1913 angående utlämning av förbrytare och lagen den 6 mars 1899 om handräckning åt utländsk domstol.

Provisorisk häktning, i syfte att förhindra att rätten att få flyktade personer utlämnade skall kunna göras illusorisk, kan enligt konventionerna ske efter framställning, vilken ej såsom enligt utlämningslagen behöver göras på diplomatisk väg utan av åtals- eller polismyndighet i ett av de fördragsslutande länderna kan göras omedelbart hos motsvarande myndighet i annat land. Konventionerna innehålla ock angående föremål som tagas i förvar vid häktandet i viss mån mera ingående bestämmelser än utlämningslagen. I konventionerna ha vidare upptagits vissa bestämmelser om meddelande, utan samband med utlämning, av viss handräckning i brottmål angående en icke politisk förbrytelse. I sådant hänseende har föreskrivits, att därest under handläggningen av sådant mål finnes nödvändigt att avhöra vittnen som uppehålla sig i något av de andra länderna eller att där anställa någon annan undersökningsåtgärd, domstolarna samt i Sverige och Norge jämväl vederbörande åklagare skola vara berättigade att genom direkt hänvändelse till domstolarna i det andra landet begära sådan handräckningsåtgärd. Framställning skall efterkommas i den utsträckning, som lagen i den stat hos vilken framställningen göres det tillåter. I mål av nu ifrågavarande beskaffenhet skola vidare, om personlig inställelse av vittne från något av de andra länderna är av nöden eller önskas, myndigheterna i det land där vittnet är bosatt uppmana vittnet att efterkomma sådan kallelse. Vittnet skall, i händelse av samtycke, erhålla reseersättning och traktamente i överensstämmelse med de taxor och bestämmelser som gälla i det land varest förhöret skall äga rum, såvida icke vederbörande myndighet därstädes skulle anse sig böra tillerkänna vittnet ett större ersättningsbelopp. Begäran att under handläggning av brottmål av ifrågavarande beskaffenhet få taga del av bevisningsföremål eller handlingar, vilka finnas i förvar hos myndigheterna i ett annat land, skall ock villfaras, därest ej i det särskilda fallet betänkligheter möta däremot.

För berörda handräckningsåtgärder äro emellertid i konventionerna uppställda vissa förutsättningar. I den del åtgärderna ifrågakomma i samband med utlämning äro de knutna till samma förutsättningar som gälla härför. Detta innebär, att de icke kunna vidtagas med anledning av politisk förbrytelse; i konventionen med Norge är med sådan jämställd allmän förbrytelse som är förövad i förbindelse med en politisk förbrytelse och i avsikt att tjäna det med denna åsyftade ändamålet. Även i övrigt gälla för utlämning begränsningar med avseende å brottets beskaffenhet. För utlämning till Norge fordras i regel att brottet enligt den norska borgerliga strafflagen är belagt med strängare straff än fängelse i ett år och att gärningen, begången i Sverige och under fullt motsvarande förhållanden, enligt svenska allmänna strafflagen eller gällande sjölag skulle varit att bedöma såsom ett med svårare straff än fängelse belagt brott. För utlämning till Danmark fordras, att gärningen enligt såväl dansk som svensk lag är belagd med svårare straff än fängelse, i Danmark numera motsvarat av Hæfte, och att den är att hänföra till någon av ett antal uppräknade brottstyper. För utlämning fordras vidare, att brottet icke är begånget i Sverige och att det icke är preskriberat enligt svensk lag. I fråga om handräckningsåtgärder, som icke äga samband med utlämning, fordras som nämnts, att det är fråga om brottmål som angår en icke politisk förbrytelse.

Möjligheten för danska och norska myndigheter att erhålla handräckning i Sverige för utredning av brottmål är sålunda begränsad. Från danskt och norskt håll har framhållits, att dessa begränsningar vållat olägenhet vid den av kriget åren 1939—1945 föranledda straffrättsliga räfsten i nämnda länder med dem som gjort sig skyldiga till landsförräderi eller annan landsskadlig verksamhet. Det har därför framställts såsom ett starkt önskemål, att Sverige måtte förbinda sig att i saker som omfattas av räfsten vidtaga ifrågavarande handräckningsåtgärder utan hänsyn till de begränsningar som framgå av konventionerna. De svenska statsmakternas förut (s. 20) berörda allmänna inställning till de förbrytelser räfsten avser synes motivera ett tillmötesgående av detta önskemål. De svenska delegerade ha därför ansett sig böra, i samråd med de danska och norska, upprätta förevarande förslag till överenskommelse om tillfälligt tillägg till de gällande konventionerna om ömsesidigt utlämnande av förbrytare.

I fråga om den närmare utformningen av detta förslag må framhållas, att bland handräckningsåtgärder, som skulle kunna vidtagas utan hänsyn till begränsningarna i de tidigare konventionerna, icke upptagits utlämning men väl provisorisk häktning. Något praktiskt behov att utvidga bestämmelserna om utlämning synes icke föreligga. Provisorisk häktning åter äger i förevarande sammanhang betydelse utöver själva häktningen genom den rätt myndigheterna äga att därvid beslagtaga alla föremål som den häktade har i sin besittning och vilka kunna antagas vara av betydelse såsom bevismedel beträffande den förbrytelse som lägges honom till last eller vilkas utbekommande målsäganden kan antagas påfordra. Det torde vara tydligt, att om efter häktningen och beslagtagandet utlämning icke kan ske på grund av de

begränsningar konventionerna i detta hänseende innehålla men den häktade förpassas till Danmark eller Norge, det beslagtagna skall överlämnas dit såsom om han utlämnats.

Beträffande bestämmelserna i artikel 2 hänvisas till vad ovan anförts angående motsvarande bestämmelser i artikel 9 av förslaget till konvention med Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar i brottmål.

Överenskommelsen torde ej behöva föranleda, att därjämte meddelas särskilda bestämmelser för dess införlivande med den inre svenska rätten.

Statens offentliga utredningar 1947

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättsskipning. Fångvård.

Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark och Norge om erkännande och verkställighet av domar brottmål m. m. [16]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Betänkande med utredning rörande riksräkenskapsverkets organisation. [13]

Kommunalförvaltning.

Statens och kommunernas finansväsen.

Politi.

Nationalekonomi och socialpolitik.

Kollektiv tvätt. Betänkande med förslag att underlätta hushållens tvättarbete. [1]

Hälso- och sjukvård.

Allmänt näringsväsen.

Elkraftutredningens redogörelse nr 1. Redogörelse för detaljdistributörerna samt deras råkraftkostnader och priser vid distribution av elektrisk kraft. Inledande översikt. [3]

Betänkande med förslag till standardtariffer för detaljdistribution av elektrisk kraft. [4]

Fast egendom. Jordbruk med binäringar.

Betänkande ang. fiskerinäringens efterkrigsproblem samt den prisreglerande verksamheten på fiskets område. [2]

Betänkande med förslag ang. lantmäteripersonalens organisation samt avlöningsförhållanden m. m. [7]

Betänkande med förslag ang. fiskets administration m. m. [8]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Industri.

Handel och sjöfart.

Handeln med olja. Betänkande med förslag avgivet av oljeutredningen 1945. [14]

Kommunikationsväsen.

Bank-, kredit- och penningväsen.

Försäkringsväsen.

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Betänkande med förslag till geofysiskt observatorium i Kiruna m. m. [6]

Betänkande om tandläkarutbildningens ordnande m. m. Del 3. Tandläkarinstitutens organisation m. m. [9]

1940 års skolutrednings betänkanden och utredningar. 8. Utredning och förslag rörande vissa socialpedagogiska anordningar inom skolväsendet. [11]

Ungdomens fritidsverksamhet. Ungdomsvårdskommitténs betänkande. Del 4. [12]

1941 års lärarlönesakkunniga. Betänkande med förslag till lönereglering för övningslärare. [15]

Försvarsväsen.

1944 års militärsjukvårdskommittés betänkande. De 2. [5]

Betänkande med förslag rörande civilförsvarets organisation m. m. [10]

Utrikes ärenden. Internationell rätt.

Stockholm 1947. Kungl. Boktr. P. A. Norstedt & Söner 464204